

Dagbok Global trip 2013, del 2: 7/2 - 13/2

- Rudimentära data, lite kuriosa och "dagens bästa foto"

To 7 feb. Bagan

- Buss avfärd 8:30, efter att Kate hade misstagit den planerade avfärden 8:15. Plockar upp norrmännen som fått bo på hotell i gamla Bagan (de anmälde sig i sista stund till turen, men generellt tycker vi 15 är alldeles för stor grupp för effektiv resa. Men alla i vår grupp är åtminstone trevliga!)

- Gick runt en timme i Nyuang U, den livligaste lilla staden i Baganområdet. Bagan är alltså inte en egen stad, utan ett område med 2200+ tempel/pagoder och diverse byar/småstäder. Marknad med många frukter och produkter vi inte känner till. Banken: Tar 15 min att växla 200\$, till dagens kurs på 854 kyat (uttalas "kjet") till en dollar. Betydligt bättre än hotellet i Mandalay som bara gav 800.

Nyuang U i Baganområdet: Nunnor i sina rosa dräkter framför en bar med Grand Royal whiskyreklam som man ser överallt.

- Shwezigon tempel med gyllene topp ser vi kort på avstånd. Liknar gyllene pagoden i Yangon, så vi hoppar över närbesök av den.

- Gubyuak Gyi tempel med gamla väggmålningar inuti. Klart mer intressant än de moderna pagoderna. Fotoförbud där inne.

- Lackmålningsverkstad 'Ever Stand' (eng: *lacquerware workshop*). Lisa före besöket: "jag ska inte köpa något". Men efter en suverän genomgång över hur de tillverkar sina saker i bambu och från sav med upp till 20 lager - kan ta upp till 10 månader p.g.a. torkning i en

vecka i jorden mellan lagren - köpte vi tre skålar, varav en till Stina där man ser taglet som också används. 80 \$ totalt.

- Htilominlo tempel.

- Ananda Paya. En av de främsta pagod-attraktionerna. Fyra stora Buddhor som står upp vända mot de fyra väderstrecken och med aningen olika utseende. Många, många mindre i nischer i väggarna dessutom, en del högt upp.

- Lunch i liten by med sandvägar: East Pwasaw. Fint uppdukat på en gräsmatta i utkanten av byn. Maten hittagen från restaurant i närheten. Mycket fridfullt. Promenadvisning runt byn efteråt. 125 hus med 600 invånare. Liksom tidigare, ser det mycket rudimentärt ut, men ingen misär eller uppenbart lidande. Folk och djur verkar välnärda. (Fast kanske vi hålls borta från områden där sådant förekommer? Vi har sett ovanligt få tiggare också.)
- Gruppen tycker att det kan räcka med pagoder för nu, så det blir tillbaka till hotellet där vi får 45 min respit. Sedan bussen till floden och små turistbåtar för att avnjuta ännu en solnedgång, den här gången flytandes med strömmen ner för Ayeayrwaddy. Lustiga långsmala träbåtar som bara får ta åtta pax, påstår de, fast de ser stora nog ut för det dubbla. Slags aktersnurror med lång vevaxel som sticker ut snett bakåt. Motorn pruttar och låtar som en entaktare som går på 1 Hz.

- Middag på en liten restaurant på sandvägen från hotellet, ett par hundra meter bort, tillsammans med sju andra från gruppen.

Fr 8 feb Bagan - Kalaw

Tidig morgon, mindre kul låd-frukost vid utcheckningen 5:45. Men kaffe latte på Bagans flygplats! Entreprenörer som insett en marknad! 40 min flyg till Heho airport. Där bordar vi resans tredje buss.

Några av de tusentals buddhorna i Shwe Oo Min grottan

- På vägen till grottpagodan Shwe Oo Min gör vi tre stopp (körtid var f.ö. annonserad till 90 min, men tog snarare 2.5 tim): fika i 'korsvägsbyn' Aungban där Lisa har ett kul utbyte med tjejer som säljer diverse godis om att när *de* köper kostar det 500K, men 1000 när *hon* köper; Ett fält där ett tiotal kvinnor skördar ingefära. De tycks gilla att bli fotade och föreslår att om vi har något snack i bussen kan så kan vi ge dem det ty de ska snart äta lunch; Vid ett vägbygge bad vi att få fotografera. Kvinnor som bär stenar från högar och håller ut på nya vägbanan, män som kokar asfalt i tunnor över eldgrop i vägdiket - kontrasten mot västerländsk teknik kan knappt bli större. Flickorna tyckte Judys långa kjol såg kul, eller fin, ut och när hon gjorde några dansrörelser så kjolen fladdrar kiknar de av skratt.

- En grotta (eller grottsystem) nära Pindaya har under de senaste seklerna blivit ett Buddhistiskt pilgrimsmål och fyllts av Buddhastatyer från när och fjärran, över 8700 hittills. I grottan börjar Lisa prata med en burmesisk dam som guidar en västerlänning. Han kallar henne 'teacher' och hon honom 'doktor'. Han utvandrade från Ryssland till USA med sina föräldrar 1989 och jag pratar ryska med honom. Hon har en resefirma i Yangon, men ägnar sig i huvudsak åt välgörenhet. Ryss-amrisen stödjer hennes välgörenhet och tycker hon värd ett Nobelpris. Det finns mycket riktig fattigdom i Myanmar som ligger utanför turiststråken. Han är nu tredje gången här. Utbyter visitkort med bägge.

- Demonstration av hur de gör papper av blad från något lokalt träd (f.ö. en del jättefina, stora träd runt omkring; ett påstods vara 500 år gammalt). Används till paraply, anteckningsböcker och lanternor. Vi köpte tre färgglada lanternor att ha till kräftskivor.

- Promenad (för de som ville) 20 min i solhetta (hade uppgetts till 10 min) till trevlig lunchrestaurang vid en liten sjö.

- Kalaw kl 17 efter 1h45m bussfärd, tillbaka via Aungban, genom det mycket vackra landskapet med åkrar, fält, kullar och träd i varierande färger från grönt till gulbrunt och ibland även röd jord. Gyllene pagodaspiror sticker upp här och var och ger ett sagobetonat intryck. På slutet ser vi en del barrträd och hotellnamnet 'Honey Pine Hotel' passar. Annars är hotellet en besvikelse. En stjärna, mot utlovade tre-stjärnors hotell. T.ex. utanför fönstret, på tredje våningen, en betongmur en halv meter bort, risig dusch, dålig filt,...wi-fi finns, men igen kontakt med yttervärlden.

- Lisa och jag går runt i den lilla byn. Stor marknad som håller på att avslutas. En otrevlig typ hänger sig på oss, tar i oss. Oklart om han bara tigger eller vill erbjuda något. Trots att vi fräser åt honom blir vi inte av med honom förrän vi "flyr" till en bar. Det ligger många barer längs genomfartsgatan, med fin utsikt över byn och bergen i bakgrunden, men bara de två längst bort tycks ha öl. Där stöter vi också på ett annat svenskt par, de första svenskar vi pratat med i Myanmar. Jan och Ellen kommer förbi och det blir mer öl och trevligt snack. Fortsätter med middag på en trevlig restaurant, granne med hotellet där de t.o.m. har vin på glas.

Lö 9 feb Vandring dag 1 till kloster

En kort promenad genom Kalaw (som inte är stor, ca 10 000 inv) innan vi boardar bussen. 45 min körning till där vi startar vandrandet. På vägen får bussen stanna vid en järnvägsövergång som hanteras manuellt av ett par flickor. En flicka vinkar som stins med grön flagga åt ett fullsatt passagerartåg.

- Kl 10:10 börjar vi gå från byn Bw Hnin Gone. Vi åtföljs av stig-guide samt 6 bärare för de som inte vill bära sitt eget bagage. Vi behöver saker för två dagars vandrande och en natt på kloster. Bärarna har också vatten, m.m. Vi går genom en liten by där en festival pågår, till Buddha förstås. Trum- och gong-gong-musik, finkladda människor i procession. Mycket fler kvinnor än män, vilket Zhu förklarar med att männen måste jobba på fälten. Jag gör mig en vandringsstav av en bambupinne på marken. Hyfsar den med min fickkniv och

nämner att den hade jag med mig i rymden. Alla i gruppen vet vid det här laget att jag är astronaut, men nu snappar även Zhu upp det.

- Lunch i en liten by, Kone Hla, efter två timmar, i ett genuint bambuhus, på andra våningen. Skor av, förstås. Vi sitter på golvet, serveras någon nudel-rätt med telöv som sallad. Buddha tittar ner på oss när vi äter. Zhu berättar att i huset har de grupper som kommer förbi och äter lunch varje dag, även under regnsäsongen. Med oss en liten grupp av två schweizare också.

- Promenaden fortsätter genom det vackra bondelandskapet. Risfält, lökodlingar, höga bambun, små trädgångar, illröd jord ibland, gråa och gula klippor, en och annan bäck, flodfåror som måste forsa ordentligt under regnperioden, ibland folk som jobbar på fälten: skörda ris, plöjer med oxar. Ett par gånger får vi hoppa undan när vagnar dragna av ox-par spärrar hela vägen. Solen lyser och värmer, men det är inte outhärdligt varmt här på ca 1500 m höjd.

- Halv fem är vi framme vid klostret i byn Htee Thein där vi ska bo, efter totalt knappt fem timmars vandrande, inklusive några raster men exklusive lunchuppehållet. Ölen på den lokala "baren" (byn tycks bestå av ett tjugotal hus) smakar ovanligt gott. Den allestädes varande Myanmar (5%) kostar 2000K flaskan på 64 cl, men vi provar nu också Mandalay (7%) för 1500K, men den smakar inte lika bra.

Middag i klostret. Bakom skyngket vårt gemensamma "sovrums".

- "Fasciliteterna" på klostret är synnerligen rudimentära. Toa är hål i golvet i träskjulen en bit bort; duschen är vattenho med skålar som man kan hålla det kalla vattnet över sig med och 1.5 m höga betongmurar som skyler; vi sover på filtars i långa rader på trägolvet (hela

tvåvåningsbyggnaden är i trä). Före middagen erbjuds massage för 5000K, som ges av någon lokal gubbe (ej munk! - de får ju inte arbeta). Några i gruppen tar det. Men fantastisk stjärnhimmel; Orion, Jupiter, Vintergatan syns tydligt.

Sö 10 feb Vandring dag 2 till Lake Inle

Väcks brutalt kl 4:45 av ylande barnmunkar. När man äntligen sov ordentligt på det hårda underlaget. I 35 min pågår morgonmässan med novismunkarna (pojkar) och abbotten på andra sidan skynket som hägnar in gruppens gemensamma "sovrums". Frukost har vi "beställt" till halv sju så vi kan börja vandra tidigt. Den görs i ordning av våra bärare.

- Vandringsfärden går vidare genom det vackra och varierande landskapet. Vi ser mycket folk: bönder som arbetar för hand på fälten, men många tycks ha kört dit på sina skotrar; de som bär stora lass uppför smala bergstigar; andra vandrare. Vi går nerför en vacker ravin, på andra sidan en hög bergvägg, mycket vegetation, massor av djurläten - mest fåglar. På en rastpunkt kan jag prova på ett av jättelassen som en bonde bär. Två korgar fulla av tunt bröd på en pinne. Jag gissar det väger runt 40 kg.

Arbetande flickor på Myanmars fält.

- Vi kommer ner på slätten och går genom bambu"skog", ser sockerrörsodlingar. Än en gång lunch på övre (2:a) våningen i ett bambuhus i den lite större byn Than Duang. Härifrån skulle vi tagit båt, men floden tillåter inte det. En halvtimmes promenad till. De som inte orkar det erbjuds att åka ox-kärra. Lisa provar en liten bit. När vi kommer fram till slut till "hamnen" har vi gått totalt ca 3.5 timmar idag.

- Båtarna är runt tio m långa och bara en meter breda. Drivs av en puttrande motor till en "propelleråra", liknande vad vi såg i Bagan. Vi sitter i rad, 5-6 stycken per båt, i låga lösa solstolar. Det vimlar av dessa "speedboats" på Inlesjön. Vi åker länge genom kanaler med fält och hus på styltor runtomkring. Fascinerande område där land och vatten går i varandra. Vattenhyacinter i mängder överallt. Även när vi kommer ut på öppet vatten. Turen upp till Nyaung Shwee vid Inlesjöns norra ände tar en timme.
- Ytterligare tjugo min promenad till Hotel Paradis, vilket får många att knorra. De är redan trötta och vi hade inte blivit förvarnade om detta. Hotellet inget paradys direkt, bl.a. så tar varmvattnet slut när Lisa duschar (efter mig). Och ingen wi-fi.
- Går till ett internet-café, där vi får halv-ok kontakt. Lyckas skypa Malin och Stina. Middag på enkel men trevlig familjerestaurant "Lotus" bredvid hotellet; 7000K med drinks.

Må 11 feb Lake Inle

Båttur på sjön. Fascinerande byar på styltor i vattnet och flytande trädgårdar där tomater, squash mm odlas. Dessa flytande öar gör folket här av dy, stjälkar, och annan växtmaterial, mycket från vattenhyacinterna, tror jag. De håller två år och ger fyra skördar. Besöker ett kloster där det ska finnas katter som tränats att hoppa genom ringar, men får veta att de just pensionerats. Men i den obligatoriska bredvidliggande turistbasaren köper Lisa några ovanliga örhängen till tjejerna. Väveri, där de förutom silke gör tråd av lotusstjälkar, men sjalar och annat var alltför dyrt. En smedja där de jobbar för hand och gör cigaretter/cigarrer med "cheeroot".. Flickor sitter och rullar in tobaken, som är uppblandad med växtämnen som gör att det luktar godare, i blad. Något slags filter av

Hus på bambustyltor bland flytande öar i Lake Inle

växtmaterial har "cigaretterna" också. Lunch på Inn Tar Lay(?) bland stiltbyarna.

- De flesta bangar eftermiddagens guideprogram och tar båtar tillbaka till Nyaung Shwee. Väl där tar vi och norrmännen en taxi till Redmountain Estate Winery. På hotellet hade de sagt det skulle ta 45 min (och en timme att cykla!), men det tog max en kvart. Första priserbjudandet vi fick var 18000K, men Lisa hittade en annan för bara 10000K. Fin utsikt över sjön när vi provar de fem sorter de hade för tillfället. Tyvärr bara en röd (shiraz-tempranillo), fast vi i affärer och restauranger sett och provat flera andra (pinot noir, cabernet sauvignon, shiraz). Vi försökte få dem att skeppa hem viner, men de verkade inte ens förstå vad vi menade.

- Lisa och jag hade bokat bord på stadens bästa restaurant för sista middagen själva i Myanmar. En kock som utvecklat lokal Shan-mat till något speciellt, om än inte helt traditionellt. Vi valde en spännande meny och tyckte det mesta var riktigt gott. Till drack vi en falska rött vin från vingården vi just besökt. 70000K.

Ti 12 feb Nyang Shwee - Yangon

Kvart över sju lämnade bussen Nyang Shwee och Inlesjön. En ovanligt lyxig buss med tre rader av bekväma enkelsäten efter varandra. Efter 45 min var vi tillbaka vid Hehos flygplats där vi landat fyra dagar tidigare. Då flygplatsen är helt renons på ALL försäljning, bjuder Zhu på kaffe/te på ett av dessa typiska lokala te-shops som finns överallt, strax utanför den lilla flygplatsen. Vi flyger med Yangon Airways igen, och det känns tryggt att läsa texten på deras flygplan "you're safe with us".

Det uttryckligen säkra flygbolaget vi flög inrikes med tre gånger i Myanmar.

- Tillbaka i Yangon bor vi på samma hotell som första natten i Myanmar, Summit Parkview. Många i gruppen kommenterar hur mycket bättre hotellet verkar vara nu än för elva dagar sedan:-).
- Zhu guidar runt i de gamla kolonialkvarteren, där ett fåtal hus ser restaurerade ut, men mycket mer skulle man vilja göra. Lisa och jag avviker så småningom och går till hotell Strand, ett ärevärdigt ställe från 1902 där berömdheter som Ryurdard Kipling och George Orwell bott. Helt nergånget på 1970/80-talet, men nu fint igen. Njuter av drink i de fina lokalerna och gör "some serious shopping" i souvenirbutikerna. Enda gången vi använder kreditkort i Myanmar (fast AmEx tog de inte).
- God, trevlig middag på härlig fransk restaurant där vi satt utomhus i perfekt temperatur. Avskedsmiddagen ingick i programmet och det var väl smart att smörja alla lite extra då. Annars tycks vi alltid ha fått det enklaste på alla ställen och de flesta var ordentligt trötta på curry. Men både Lisa och jag har nog slimmat ner lite av det, så alltid något positivt:-)

On 13 feb. Myanmar - Kambodja

Lugn morgon. Skrev ett gäng vykort. Förkylningen vi bägge haft i ett par dagar känns ännu inte bättre. Taxi till flygplatsen vid två-tiden. På vägen stannar vi utanför Aung San Suu Kyis hus och tar ett par foton. Höga murar med taggtråd omger den stora tomten mot den lilla sjön. Det är inte mycket man ser.

Utanför Aung San Suu Kyis berömda hus i Yangon

Vi flyger med Myanmar Airways, landets officiella flygbolag. En Airbus 320 och bara ett tjugotal passagerare. Extremt punktlig ombordstigning och avfärd; vi landar i Phnom Penh tjugo minuter före tidtabell, trots att det bara är 1:40 i flygtid.

Taxi till hotellet Bougainvillier i centrala Phnom Penh, 9\$. Valutan i Kambodja heter riel och på flygplatsen fick vi en kurs på 3700/\$, men de facto är det dollar som gäller. Alla priser tycks vara i dollar. Middag på Van's restaurant, franskt ok kök i fin restaurerad byggnad från franska kolonialtiden.

Dagbok Global trip 2013, del 3: 14/2 - 20/2

To 14 feb Phnom Penh - Siem Reap

På förmiddagen en tur runt centrala Phnom Penh i en tuk-tuk. Det kryllar av tuk-tuks, taxikärror dragna av mopeder. Vi ser några pagoder och monument, men fascineras mest av det brokiga, kaosartade stadslivet och trafiken. Tyvärr missar vi att komma in i Silverpagoden då de precis ska stänga för lunch när vi kommer dit, fem i elva. Fika på det berömda Foreigner Correspondents Club med utsikt mot Mekongfloden.

Kaotisk trafik i Phnom Penh med massor of tuk-tuks

- Bussfärden till Siem Reap ska gå kl 13 och vi ska bli upphämtade hotellet. Diverse förseningar, men 13:20 går bussen. Någorlunda fungerande A/C, blandning av inländska och utländska resenärer, lite sämre än vi tänkt oss. Förstår snart att hotelldamen lurade oss på ett par dollar. Andra utlänningar har betalt 8\$ mot våra 10\$. Halvvägs blir det ett 20 min stopp, med en fika. Kaffet åtminstone bättre än i Myanmar. Men fler tiggare. Kan bero på mer utvecklad turism.
- Framme i Siem Reap efter kl åtta, mer än en timme senare än utlovat. Lisa lovar att skriva och klaga till hotellet. Tuk-tuk en kort bit till hotellet, Angkor Village Hotel, som känns väldigt fräscht och mycket vänlig service. Tyvärr bara wi-fi i lobbyn, men iaf gratis.

Fr 15 feb Angkor Wat & Ta Prohm

- God lugn frukost på hotellet. Vi hade gjort upp med hotellet att de skulle ordna en guide för hela dagen, till solnedgången, för 30\$. Det var Deras förslag och de föreslog att börja

redan 7:30, men vi sa att kl nio räcker. Men guiden hade andra planer. Tyckte inte alls han skulle jobba hela dagen utan att det borde räcka till två-tiden. Eftersom han ändå inte verkade trevlig, sa vi tack och adjö och talade om för hotellet att vi klarar oss själva. Vi tog dock den uppgjorda tuk-tuken för 15\$ hela dagen, men lite hagglande var det. Biljetter till hela Angkor kostade 20\$/dag, eller 40\$ för tre dagar, som vi tog även om vi tänkte det kanske bara blir två dagar. Veckokort fanns också, för de riktiga entusiasterna.

Det berömda Angkor Wat med sina fem torn; mittornet högst och har ev en kung begravnen längst under sig.

- Angkor Wat. Världen största religiösa komplex. Enormt stort på en utgrävd rektangulär ö, ca 4 km i omkrets. Ursprungligen hinduiskt, senare omgjort till Buddhistiskt tempel (som det mesta i Angkor, verkar det som). I 30+ graders värme går vi runt i två timmar och fascineras av storleken och alla stenreliefer av kungars krigsvinster och dansade flickor (apsara - himmelska halvgudaväsen). Vi klättrar upp i toppen i centraltornet; det är brant och varmt och här måste vi ta av oss mössorna. Men det är värt det.

- Efter kort fikapaus kör vi till Ta Prohm. Häftigare än Angkor Wat, som kontinuerligt använts av buddhister även under seklen då allt annat i Angkor övergavs. Stora träd växer över stenarna med rötter som klänger som ormar.
- Angkor National Museum. 12 \$/person, kanske aningen dyrt men ändå intressant att lära lite mer bakgrund till Angkor och statyerna och religionerna. Fast väl många buddhor.
- Tillbaka vid hotellet, som ligger centralt men ändå lugnt, vid halv fem. Öl på ett kul ställe i närheten med absurd inredning. Bl.a. itusågade badkar som soffor att sitta i. Engelskt par som sköter stället, fast det ägs av ett danskt par. Engelsmännen som hade varit i Siem Reap två veckor erbjöd sig sköta det när de hörde att danskarna skulle stänga i sex månader för en längre hemresa. Efter e.m.-ölen klippte jag mig för 4\$, inkl. 1\$ i dricks. Kanske inte den bästa klippning jag fått, men klart mest prisvärd sedan 1980 på Azorerna.
- "Pub Street" med massor av folk på kvällen. Lisa förbarmar sig över en ung mamma som vill ha hjälp med mat till babyn hon bär på. Slutar med att vi köper ett stor burk med kondenserad välling för 20\$ (första affären hade annat märke för 27\$). Blev vi lurade? Tja, vem vet. Sätter oss på ett ställe, men som ofta här (ungefär 50%) så fattar inte betjäningen vad vi vill ha och maten kommer aldrig. Fick ett glas vin till ölen i stället! På Restaurant nr 2 på den större gatan från vilken Pub Street börjar får vi iaf mat. Den omtalade lokala fiskrätten (amok?) smakar inte gott.

Lö 16 feb. Angkor Tom och Apsaradans

Ännu lugnare morgon. Tar egen tuk-tuk till Angkor. Lisa förhandlar bra och vi får en halvdag (4 tim) för 8\$. Men att gå runt i stenruinerna i 35 C är jobbigt. Och Lisa är

Stenansikten i jätteformat i Bayon, Angkor Tom

dessutom inte bra med magknip. Bayon är Angkor Toms centrala helgedom, med massor av torn och stenansikten. Typiskt har tornen fyra stora ansikten, ett i varje väderstreck. Vid Baphuon - ett annat sten-komplex-pyramid-torn, ex-hinduiskt, nu buddistiskt - satt en makthungrig mansvakt och stoppade alla kvinnor som visade knäna. OK för män. Lisa försökte med sjalen hon hade med, men tillfälligt knutet skynke var inte OK. Kanske lika bra då Lisa ändå mådde dåligt och det var högt och brant att klättra upp. Men hon kom upp på Phimeanakas, en hög pyramid. Sedan dags för dricka, toa och fotade två apor. Därefter körde vi till ett av de gamla stora vattenmagasinen, East Baray. Visserligen ser man inget nu av de enorma bevattningsanläggningar som varit - höll upp till 1 milj inv vid liv på 11-1400-talen; sägs ha varit världens största förindustriella stad - men kul åka dit ändå. Såg åtminstone några välbevarade elefantstenstatyer där på Mebon.
- Middag med apsara-dans på kvällen. Föreställningen varade i en timme och det var kul att ha sett. Speciell dans som framhåller hand och armrörelser mycket.

Sö 17 feb. Siem Reap - Singapore.

Email och internet större delen av f.m. Lisa får ut en hel del bilder på Facebook. Vi försöker ordna Tahiti-delen av resan. Lyckas boka hotell i Papeete (2 nätter) och på en annan ö. Men flygen stämmer inte och ett hotell svarar inte. Nåja, det ordnar sig nog.

Gympar och simmar i poolen. Tuk-tuk till flygplatsen vid två-tiden. På flygplatsen gör jag av med de sista inhemska pengarna som jag växlade till mig när vi kom till Phnom Penh - helt i onödan. Inte en enda gång har ett pris givits oss i annat än dollar och jag köpte för 3700, men när jag betalt har jag fått ge 4000 (sista dagen 4100) pengar mot en dollar. Torskade 5\$ på det, inte så mycket men retsamt.

Njuter av midnattsdrinkar (ej ännu Slingen) på takterrass tillbaka i välorganiserat land.

- Det fullsatta planet startar på minuten, men i Phnom Penh råkar vi ut för en av dessa idiotgrejor. Alla tvingas av planet med allt handbagage bara för att gå igenom en säkerhetskontroll, sedan direkt ombordstigning igen. Och det var absolut inget fel på kontrollen i Siem Reap. Man kan bara spekulera i detta: byråkrati? arbetstillfällen? litar inte på varandra?

Tillbaka på planet tror jag mig förstå anledningen. INGET serveras gratis, och de tar 4\$ för en liten flaska vatten!! Den som köpt vatten i Siem Reap och tagit ombord blir av med det i Phnom Penh och hinner kanske inte köpa ny!

- Passkontroll m.m. i Singapore en dröm! INGA köer, inget visa-krav, inget foto eller fingeravtryck. Även vidare är allt mycket välordnat och rent. Smidig taxi till hotellet, inget prutande. Hotell Fullerton ligger centralt vid vattnet. Fin utsikt från rummet mot "de tre tornen med en båt på toppen" och världens största pariserhjul. Killen som kommer med våra väskor och visar hur rummet fungerar vägrar att ta emot dricks! Det blir sen middag vid vattnet på en av Fullertondelarna, följt av midnattsdrink på takterrassen. Vi firar ju att vi varit ihop i 34 år idag också!

Må 18 feb Singapore

Frukost på Starbucks - men de har ingen wi-fi. På hotellet gratis wi-fi, men frukostpriset horribelt. Generellt dyrt i Singapore, men så har de världens tredje högsta BNP/capita också. Vi går runt i stads-landet. Häftiga byggnader runt vatten, en ganska nyinvigd park

Stora "eko-träd" i den nya "Garden by the Bay"

med jättehöga trädliknande trattar. "Gardens by the Bay" vill utveckla miljövänlig teknik och slutet biologiskt system i stadsmiljö. Glass! För första gången vågar vi oss på det, utan att oroa sig för magproblem. Fastnar ett tag i en jätte-mall när ett tropiskt skyfall drar över.

- Singapore Sling på Raffles, mycket anrikt hotell där Slingen en gång uppfanns. Ett måste och nu är det av-checkat. Uppenbart att massor av turister kommer förbi för detta. Vilken business! Och det var en av de alko-svagaste drinkar vi druckit dessutom!

- Letar efter middagsrestaurant längs strandpromenaden utefter floden. Vårt hotell ligger där floden kommer ut i en inre vik. Uteserveringar med mat från många olika länder. Vi störs av många inkastare och vägrar ta en sådan. Typiskt är de kineser eller thai-mat. Hamnar på en liten elegant koreansk servering, med ett mycket trevligt ungt par som har det. Maten ganska god. Kvällen avslutas med en drink (öl, resp. vatten) högst uppe i "båtens för". Här på 57:e våningen är det häftig utsikt.

Ti 19 feb. Singapore

Inte så mycket mer vi vill se i Singapore, så vi hänger på hotellet och alldeles nära det hela dagen. Utcheckning klockan tolv, men vi kan fortsätta använda hotellets faciliteter. Jag jobbar i gymmet en timme - det första riktiga gymmet på ett par månader - medan Lisa

simmar i utepoolen som ligger på andra våningen upp med fin utsikt. Jag hinner också skriva färdigt det allra sista till första fulla manuset av Svarta hålet, den fjärde barnboken om Markus och Mariana. Det känns bra! Ett par Starbucksvänder gör vi också. Vid nio-tiden på kvällen tar vi taxi till flygplatsen och lyfter ganska precis med Etihad airlines (från Abu Dabi) vid midnatt. Utan en enda souvenir från Singapore.

On 20 feb. Singapore - Nya Zeeland

Åtta timmars flyg till Brisbane, Australien. Jag avslutar en sista genomgång av texten till Svarta hålet och sover sedan ca fyra timmar. Lisa kan tyvärr som oftast inte sova på planet. I Brisbane genomgår vi en av de besvärligaste och noggrannaste säkerhetskontroller jag varit med om - och jag har sett många! Tar en evighet, men personalen är iaf hövlig. När vi ska borda New Zealand Air till Auckland säger de i gaten

En liten lur på Brisbanes flygplats, som vi inte gillade.

att vi måste byta ombordstigningkortet vi fick i Singapore av Etihad till deras? Inte bara vi, utan många skickas till transferdisken en bit bort och det redan försenade planet försenas ytterligare.

- Tre timmars flyg till, med tre timmars framskjutning av klockan, så landar vi strax efter kl18 i Auckland, Nya Zealands största stad. Immigration tar 10-12 minuter, men tullen tar tre kvart. Det suger. Får hyrbilen av Hertz utan problem, fast tjejen i disken verkade rätt ointresserad. Desto hjälpsammare var tjejerna i info-disken på flygplatsen. P.g.a. kinesiska nyåret (som tycks ha pågått i tre veckor) m.m. finns inga rum att tillgå i hela Auckland. Till slut hittar hon något en timme norr om Auckland, i riktning dit vi tänkt åka nästa dag. Lustigt nog var det flera andra svenskar där i info-disken samtidigt som vi.

- En liten svart bil "Barina Spark", som jag aldrig hört talas om (görs i Australien av någon GM-firma). Men i gott skick, fyra dörrar, A/C och duger bra för oss. MEN, ratten på höger sida och allt annat (utom pedalerna, som tur är!) spegelvänt. Det är värre än att köra på

vänster sida. Det blir mörkt sent här - NZ ligger långt till väster för sin tidzon - men skymningen faller när vi börjar köra och med det dåliga vägskyltandet har vi snart trasslat in oss i Aucklands centrum. Jag ska försöka hjälpa Lisa att kartläsa och svänger in mot gatukanten. Pang! Glömmer att vänstersidan av bilen är längre bort än vanligt och kör punka på vänster framdäck mot trottoarkanten! Lisa insisterar på att vi tar bärgarhjälpen, som ändå ingår i bilhyran. När det väl är fixat talar bärgaren om hur vi kommer ut på motorvägen. Men fel motorväg (av de två som tycks finnas) så det blir en lång extrasväng. Kommer till motellet i Matakana framåt halv elva. En liten håla där inget serveras så dags - utom te som fanns på rummet. Det är bara att lägga sig utsvulten.

Dagbok Global trip 2013, del 3: 14/2 - 20/2

To 14 feb Phnom Penh - Siem Reap

På förmiddagen en tur runt centrala Phnom Penh i en tuk-tuk. Det kryllar av tuk-tuks, taxikärror dragna av mopeder. Vi ser några pagoder och monument, men fascineras mest av det brokiga, kaosartade stadslivet och trafiken. Tyvärr missar vi att komma in i Silverpagoden då de precis ska stänga för lunch när vi kommer dit, fem i elva. Fika på det berömda Foreigner Correspondents Club med utsikt mot Mekongfloden.

Kaotisk trafik i Phnom Penh med massor of tuk-tuks

- Bussfärden till Siem Reap ska gå kl 13 och vi ska bli upphämtade hotellet. Diverse förseningar, men 13:20 går bussen. Någorlunda fungerande A/C, blandning av inländska och utländska resenärer, lite sämre än vi tänkt oss. Förstår snart att hotelldamen lurade oss på ett par dollar. Andra utlänningar har betalt 8\$ mot våra 10\$. Halvvägs blir det ett 20 min stopp, med en fika. Kaffet åtminstone bättre än i Myanmar. Men fler tiggare. Kan bero på mer utvecklad turism.
- Framme i Siem Reap efter kl åtta, mer än en timme senare än utlovat. Lisa lovar att skriva och klaga till hotellet. Tuk-tuk en kort bit till hotellet, Angkor Village Hotel, som känns väldigt fräscht och mycket vänlig service. Tyvärr bara wi-fi i lobbyn, men iaf gratis.

Fr 15 feb Angkor Wat & Ta Prohm

- God lugn frukost på hotellet. Vi hade gjort upp med hotellet att de skulle ordna en guide för hela dagen, till solnedgången, för 30\$. Det var Deras förslag och de föreslog att börja

redan 7:30, men vi sa att kl nio räcker. Men guiden hade andra planer. Tyckte inte alls han skulle jobba hela dagen utan att det borde räcka till två-tiden. Eftersom han ändå inte verkade trevlig, sa vi tack och adjö och talade om för hotellet att vi klarar oss själva. Vi tog dock den uppgjorda tuk-tuken för 15\$ hela dagen, men lite hagglande var det. Biljetter till hela Angkor kostade 20\$/dag, eller 40\$ för tre dagar, som vi tog även om vi tänkte det kanske bara blir två dagar. Veckokort fanns också, för de riktiga entusiasterna.

Det berömda Angkor Wat med sina fem torn; mittornet högst och har ev en kung begravnen längst under sig.

- Angkor Wat. Världen största religiösa komplex. Enormt stort på en utgrävd rektangulär ö, ca 4 km i omkrets. Ursprungligen hinduiskt, senare omgjort till Buddhistiskt tempel (som det mesta i Angkor, verkar det som). I 30+ graders värme går vi runt i två timmar och fascinerar av storleken och alla stenreliefer av kungars krigsvinster och dansade flickor (apsara - himmelska halvgudaväsen). Vi klättrar upp i toppen i centraltornet; det är brant och varmt och här måste vi ta av oss mössorna. Men det är värt det.

- Efter kort fikapaus kör vi till Ta Prohm. Häftigare än Angkor Wat, som kontinuerligt använts av buddhister även under seklen då allt annat i Angkor övergavs. Stora träd växer över stenarna med rötter som klänger som ormar.
- Angkor National Museum. 12 \$/person, kanske aningen dyrt men ändå intressant att lära lite mer bakgrund till Angkor och statyerna och religionerna. Fast väl många buddhor.
- Tillbaka vid hotellet, som ligger centralt men ändå lugnt, vid halv fem. Öl på ett kul ställe i närheten med absurd inredning. Bl.a. itusågade badkar som soffor att sitta i. Engelskt par som sköter stället, fast det ägs av ett danskt par. Engelsmännen som hade varit i Siem Reap två veckor erbjöd sig sköta det när de hörde att danskarna skulle stänga i sex månader för en längre hemresa. Efter e.m.-ölen klippte jag mig för 4\$, inkl. 1\$ i dricks. Kanske inte den bästa klippning jag fått, men klart mest prisvärd sedan 1980 på Azorerna.
- "Pub Street" med massor av folk på kvällen. Lisa förbarmar sig över en ung mamma som vill ha hjälp med mat till babyn hon bär på. Slutar med att vi köper ett stor burk med kondenserad välling för 20\$ (första affären hade annat märke för 27\$). Blev vi lurade? Tja, vem vet. Sätter oss på ett ställe, men som ofta här (ungefär 50%) så fattar inte betjäningen vad vi vill ha och maten kommer aldrig. Fick ett glas vin till ölen i stället! På Restaurant nr 2 på den större gatan från vilken Pub Street börjar får vi iaf mat. Den omtalade lokala fiskrätten (amok?) smakar inte gott.

Lö 16 feb. Angkor Tom och Apsaradans

Ännu lugnare morgon. Tar egen tuk-tuk till Angkor. Lisa förhandlar bra och vi får en halvdag (4 tim) för 8\$. Men att gå runt i stenruinerna i 35 C är jobbigt. Och Lisa är

Stenansikten i jätteformat i Bayon, Angkor Tom

dessutom inte bra med magknip. Bayon är Angkor Toms centrala helgedom, med massor av torn och stenansikten. Typiskt har tornen fyra stora ansikten, ett i varje väderstreck. Vid Baphuon - ett annat sten-komplex-pyramid-torn, ex-hinduiskt, nu buddistiskt - satt en makthungrig mansvakt och stoppade alla kvinnor som visade knäna. OK för män. Lisa försökte med sjalen hon hade med, men tillfälligt knutet skynke var inte OK. Kanske lika bra då Lisa ändå mådde dåligt och det var högt och brant att klättra upp. Men hon kom upp på Phimeanakas, en hög pyramid. Sedan dags för dricka, toa och fotade två apor. Därefter körde vi till ett av de gamla stora vattenmagasinen, East Baray. Visserligen ser man inget nu av de enorma bevattningsanläggningar som varit - höll upp till 1 milj inv vid liv på 11-1400-talen; sägs ha varit världens största förindustriella stad - men kul åka dit ändå. Såg åtminstone några välbevarade elefantstenstatyer där på Mebon.
- Middag med apsara-dans på kvällen. Föreställningen varade i en timme och det var kul att ha sett. Speciell dans som framhåller hand och armrörelser mycket.

Sö 17 feb. Siem Reap - Singapore.

Email och internet större delen av f.m. Lisa får ut en hel del bilder på Facebook. Vi försöker ordna Tahiti-delen av resan. Lyckas boka hotell i Papeete (2 nätter) och på en annan ö. Men flygen stämmer inte och ett hotell svarar inte. Nåja, det ordnar sig nog.

Gympar och simmar i poolen. Tuk-tuk till flygplatsen vid två-tiden. På flygplatsen gör jag av med de sista inhemska pengarna som jag växlade till mig när vi kom till Phnom Penh - helt i onödan. Inte en enda gång har ett pris givits oss i annat än dollar och jag köpte för 3700, men när jag betalt har jag fått ge 4000 (sista dagen 4100) pengar mot en dollar. Torskade 5\$ på det, inte så mycket men retsamt.

Njuter av midnattsdrinkar (ej ännu Slingen) på takterrass tillbaka i välorganiserat land.

- Det fullsatta planet startar på minuten, men i Phnom Penh råkar vi ut för en av dessa idiotgrejor. Alla tvingas av planet med allt handbagage bara för att gå igenom en säkerhetskontroll, sedan direkt ombordstigning igen. Och det var absolut inget fel på kontrollen i Siem Reap. Man kan bara spekulera i detta: byråkrati? arbetstillfällen? litar inte på varandra?

Tillbaka på planet tror jag mig förstå anledningen. INGET serveras gratis, och de tar 4\$ för en liten flaska vatten!! Den som köpt vatten i Siem Reap och tagit ombord blir av med det i Phnom Penh och hinner kanske inte köpa ny!

- Passkontroll m.m. i Singapore en dröm! INGA köer, inget visa-krav, inget foto eller fingeravtryck. Även vidare är allt mycket välordnat och rent. Smidig taxi till hotellet, inget prutande. Hotell Fullerton ligger centralt vid vattnet. Fin utsikt från rummet mot "de tre tornen med en båt på toppen" och världens största pariserhjul. Killen som kommer med våra väskor och visar hur rummet fungerar vägrar att ta emot drinks! Det blir sen middag vid vattnet på en av Fullertondelarna, följt av midnattsdrink på takterrassen. Vi firar ju att vi varit ihop i 34 år idag också!

Må 18 feb Singapore

Frukost på Starbucks - men de har ingen wi-fi. På hotellet gratis wi-fi, men frukostpriset horribelt. Generellt dyrt i Singapore, men så har de världens tredje högsta BNP/capita också. Vi går runt i stads-landet. Häftiga byggnader runt vatten, en ganska nyinvidg park

Stora "eko-träd" i den nya "Garden by the Bay"

med jättehöga trädliknande trattar. "Gardens by the Bay" vill utveckla miljövänlig teknik och slutet biologiskt system i stadsmiljö. Glass! För första gången vågar vi oss på det, utan att oroa sig för magproblem. Fastnar ett tag i en jätte-mall när ett tropiskt skyfall drar över.

- Singapore Sling på Raffles, mycket anrikt hotell där Slingen en gång uppfanns. Ett måste och nu är det av-checkat. Uppenbart att massor av turister kommer förbi för detta. Vilken business! Och det var en av de alko-svagaste drinkar vi druckit dessutom!

- Letar efter middagsrestaurant längs strandpromenaden utefter floden. Vårt hotell ligger där floden kommer ut i en inre vik. Uteserveringar med mat från många olika länder. Vi störs av många inkastare och vägrar ta en sådan. Typiskt är de kineser eller thai-mat. Hamnar på en liten elegant koreansk servering, med ett mycket trevligt ungt par som har det. Maten ganska god. Kvällen avslutas med en drink (öl, resp. vatten) högst uppe i "båtens för". Här på 57:e våningen är det häftig utsikt.

Ti 19 feb. Singapore

Inte så mycket mer vi vill se i Singapore, så vi hänger på hotellet och alldeles nära det hela dagen. Utcheckning klockan tolv, men vi kan fortsätta använda hotellets faciliteter. Jag jobbar i gymmet en timme - det första riktiga gymmet på ett par månader - medan Lisa

simmar i utepoolen som ligger på andra våningen upp med fin utsikt. Jag hinner också skriva färdigt det allra sista till första fulla manuset av Svarta hålet, den fjärde barnboken om Markus och Mariana. Det känns bra! Ett par Starbucksvändor gör vi också. Vid nio-tiden på kvällen tar vi taxi till flygplatsen och lyfter ganska precis med Etihad airlines (från Abu Dabi) vid midnatt. Utan en enda souvenir från Singapore.

On 20 feb. Singapore - Nya Zeeland

Åtta timmars flyg till Brisbane, Australien. Jag avslutar en sista genomgång av texten till Svarta hålet och sover sedan ca fyra timmar. Lisa kan tyvärr som oftast inte sova på planet. I Brisbane genomgår vi en av de besvärligaste och noggrannaste säkerhetskontroller jag varit med om - och jag har sett många! Tar en evighet, men personalen är iaf hövlig. När vi ska borda New Zealand Air till Auckland säger de i gaten

En liten lur på Brisbanes flygplats, som vi inte gillade.

att vi måste byta ombordstigningkortet vi fick i Singapore av Etihad till deras? Inte bara vi, utan många skickas till transferdisken en bit bort och det redan försenade planet försenas ytterligare.

- Tre timmars flyg till, med tre timmars framskjutning av klockan, så landar vi strax efter kl18 i Auckland, Nya Zealands största stad. Immigration tar 10-12 minuter, men tullen tar tre kvart. Det suger. Får hyrbilen av Hertz utan problem, fast tjejen i disken verkade rätt ointresserad. Desto hjälpsammare var tjejerna i info-disken på flygplatsen. P.g.a. kinesiska nyåret (som tycks ha pågått i tre veckor) m.m. finns inga rum att tillgå i hela Auckland. Till slut hittar hon något en timme norr om Auckland, i riktning dit vi tänkt åka nästa dag. Lustigt nog var det flera andra svenskar där i info-disken samtidigt som vi.

- En liten svart bil "Barina Spark", som jag aldrig hört talas om (görs i Australien av någon GM-firma). Men i gott skick, fyra dörrar, A/C och duger bra för oss. MEN, ratten på höger sida och allt annat (utom pedalerna, som tur är!) spegelvänt. Det är värre än att köra på

vänster sida. Det blir mörkt sent här - NZ ligger långt till väster för sin tidzon - men skymningen faller när vi börjar köra och med det dåliga vägskyltandet har vi snart trasslat in oss i Aucklands centrum. Jag ska försöka hjälpa Lisa att kartläsa och svänger in mot gatukanten. Pang! Glömmer att vänstersidan av bilen är längre bort än vanligt och kör punka på vänster framdäck mot trottoarkanten! Lisa insisterar på att vi tar bärgarhjälpen, som ändå ingår i bilhyran. När det väl är fixat talar bärgaren om hur vi kommer ut på motorvägen. Men fel motorväg (av de två som tycks finnas) så det blir en lång extrasväng. Kommer till motellet i Matakana framåt halv elva. En liten håla där inget serveras så dags - utom te som fanns på rummet. Det är bara att lägga sig utsvulten.

Dagbok Global trip 2013, del 4: 21/2 - 2/3

To 21 feb. Matakana - Russell, Northland.

Hungrig vaknar jag tidigt och före nio har vi lämnat motellet och hittat ett öppet fik. Både motell och den lilla byn i och för sig trevliga. Vi hittar en småväg ut ur Matakana norrut som övergår till grusväg, men jättefin utsikt över kullar och havsbukter.

- Whangarei, NZs största stad och enda i Northland, halvön som sticket upp åt NV från

En skål i Nya Zeeländskt vin i Russell med utsikt över Bay of Islands

Auckland, eller "Far North" som kiwis säger. Vi måste in här för att få nytt däck av Hertz. Nu kör vi på temporärdäck som tillåter max 80 km/h. I väntan på däcklet letar vi wi-fi och det enda vi hittar är hos MacDonalds i en mini-mall! Jag har ont i magen och tar bara en cola.

- Plockar upp en GPS-navigator också på Hertz, för 10NZD/dag - det hade hjälpt oss igår, fast vi märker snart att hon inte är lika bra som våra europeiska. Vi döper henne till Ko-ko.
- Kör vidare på vackra och emellanåt mycket slingriga vägar. Ibland branta backar och vår lilla bil har inte många hästar. Måste då och då ner på tvåans växel (av fem). Mitt på em kommer vi till Russell, en av NZs äldsta historiska platser men nu en fin liten semesterby med ca 1000 inv. Ligger mycket vackert vid Bay of Islands. Vi bestämmer oss för att stanna! Efter lite letande får ett rum på Bell... B&B, med underbar utsikt över byn och viken och med spelande syrsor. Jättefint rum med altan, kök, mm. Stället, med bara fyra rum/mini-lägenheter drivs av ett trevligt sydafrikanskt par, Peter och Loreen, som flyttade hit för två år sedan. (De tyckte Sydafrika blivit för svårt och osäkert, tyvärr.) Vi fick natten för

250 NZD (normalt 280, men vi var enda gästerna). Middag på "The Gables", ute på stranden, åt en stor mycket god snapper som vi delade på. Ska skicka foto av "The Gables" till våra vänner Judy och George Gable i Florida. Passade på att fira att jag idag skickade iväg hela manuset till Svarta hålet till förläggaren!

Fr 22 feb. Russell - Opononi

Lugn morgon. Kom iväg ca halv elva. Bilfärja över ett sund till Paihia. Frukost-lunch på pir-restaurant. Vacker biläg med stundtals strålande och storslagna vyer, både över vatten, kust öar och inland. Kör igenom några småbyar vi hört om: Kerikeri, Whangaroa, Mangonui vid Doubtless Bay, men stannar inte. Besöker Kauri Kingdom; affär&utställning av artiklar gjorda på "ancient Kauri", kauriträd som växte för 40000-50000 år sedan där stammarna bevarats i träsk. Endast få levande kauriträd finns kvar. De var mycket bra för bl.a. båtar och högs ner i mängder under 1800-talet.

- Ninety Mile beach. Egentligen bara 103 km, men häftigt imponerande. Med bra bil kör man längs stranden nästan hela vägen upp till udden, Cape Reinga. Stora sanddyner som man kan surfa nerför på sina ställen. Men vi parkerade bara vid början och gick ut på den enorma stranden och blötte benen till knäna i Tasmanska sjöns svall.

Hastighetsbegränsning på den 103 km långa Ninety Mile Beach. (Vet inte hur kiwis räknar miles!?)

- Första besvikelsen var Ahipara som lät bra i broschyrer (men var ej omnämnd i riktiga guideboken, Eyewitness Travel - en lärdom) men var bara en tråkig enklare semesterby. Många långsamma km senare på ännu slingrigare vägar genom obbyggd är vi framme vid färjeläget över till Rawere. Men fick vänta 45 min. Hotell kl sju i Opononi, men utsikt över Hokianga Harbour och enorma sanddyner på andra sidan sundet. Öl och hamburgare till middag bland "locals" som tittar på rugby på TVn.

Lö 23 feb. Opononi - Hamilton.

- Waipua Forest, nationalpark. Här finns de största kvarvarande kauriträden. Imponerande, framförallt med enorma stammar. Störst är Tane Mahuta ('skogsguden'), 51 m hög, men ännu häftigare var Te Matua Ngahere ('skogens fader') med en omkrets runt stammen på 16.4 m. Men i övrigt också en mycket fin djungelliknande skog. Bilvägen genom skogen var dock väldigt krokig och det gick långsamt. Det blev sen frukost idag med, runt tolvtiden i Dargaville.

I Waipua Forest med mäktiga kauriträd

- Auckland. Kort stopp och lite promenad runt The Waterfront med fika på Maritime Museum.

- Hamilton. Fjärde största staden på NZ. Bestämde oss för ett bra hotell i natt, Novotel Tainui, som vi hittade i guideboken (den är pålitlig, Eyewitness Travel). En timme i gymmet kändes bra. Efter middagen på trevlig restaurant över gatan promenerade vi en sväng. Livligt nattliv på Victoria Street, med barer, musik samt en hel del lättklädda och somliga förfriskade unga damer.

Sö 24 feb. Hamilton - Wellington.

- Frukostfika på utekafé med internet ute i solskenet. Vi har f.ö. inte haft en droppe regn och mestadels sol hela tiden på NZ hittills. Kör via Taupo, längs NZs största sjö med samma namn - vackert; en enorm gammal vulkankrater - till Turangi, men det är bara en håla. Vidare upp in i Tongariro nationalpark. Tre majestätiska vulkantoppar; Mount Ruapehu högst på Nordön med 2797 möh. Skidåkning på vintern och även nu på

sensommaren lite snö kvar på toppen. Vackert hedliknande landskap. Vi går en kort tur till en litet vattenfall, men hinner inte mer. Vägen vidare söderut mot kusten vindlar genom gulbruna gräskullar med ett och annat träd. För 150 år sedan var allt täckt av regnskog, men avverkades på 60-70 år. När vi närmar oss Wellington hamnar vi i bilköer. Inte mycket till motorvägar i NZ! Först kl åtta är vi framme vid ett enklare hotell mitt i den lilla huvudstaden.

Vy mot Mount Ruapehu i Tongariro nationalpark.

Må 25 feb. Färja Wellington - Picton. Wairau Valley vingårdar.

- Väckarklockan ringer kl 8! Måste hinna frukost och checka in på färjan 9:40. Lisa glad - får tag på Rutger efter ett par dagars försök och lyckas också prata med Carmen, en god vän i Houston. Hetsigt att hitta färjeterminalen i tid, men det går i sista minuten. Hyrbilen ska lämnas in, för att plocka upp ny på Sydön. Vi loggade 163 mil på Nordön och var nöjda med att tanken nog bara hade en liter bensin kvar. Vår Barina Spark var motorsvag men annars bra och drog bara drygt halvlitern per mil.
- Vacker 3.5 tim färd över Cooks sund med Interislands Arahura framförallt sista biten in bland öarna och sunden i Marlborough Sounds. Kraftiga tidvattensströmmar och "eddies" när vi gick in i den trånga öppningen till Tory Channel.
- Hyrbilstrassel, som kanske i slutändan kan spara oss lite pengar. Vi får se. Hertz hade inte talat om att vi måste säga till 48 tim i förväg när vi ska plocka upp ny bil i Picton, färjeterminalen på Sydön och nu hade de ingen för oss. I kontraktet hade de helt godtyckligt skrivit 28 feb, vilket vi inte noterat. Möjligen är det AmEx fel, genom vilka vi

bokade Hertz-bilen. Hur som helst bestämde vi oss för att gå hela Queen Charlotte Track,

Vi lämnar Wellington och Nordön med Interislandsfärja

71 km, under tre dagar och kunde vara utan bil. Men först på onsdag fanns det plats för oss på taxibåt ut till startpunkten. Tills dess fick vi ta en dyr bil 24 tim - den suraste NZ-personen vi hittills mött på Budget biluthyrning tryckte verkligen på att om vi inte lämnade tillbaka före 15:30 nästa dag får vi betala dubbelt, bla, bla... - för att utforska NZ bästa vindistrikt: Wairau Valley i Marlborough. Men en snygg blå Toyota Corolla fick vi iaf - automatväxlad också, vilket hjälper när växelspaken annars sitter till vänster. Vi bokade också tåg till Christchurch och hotell i Picton m.m, på ett slags turistinfo (i-Site) där en svensk tjej Linnea hjälpte oss!

- Det var inte ens en timmes körning till vindistriktet och Marlborough Vintners Hotel (MVH), där vi bokat en härligt stor och fin studio bland vinrankor runt omkring. Två vingårdar med vinprovning hann vi med: Seresin Estate där vi köpte en härlig (men dyr Pinot Noir - nästan enda röda druvan här - för 75NZD) och Cloudy Bay, som är en av de större och mer framgångsrika vingårdarna och även exporterar en del till Sverige. De hade en jättegod Sauvignon Blanc - huvuddruvan i området - som vi köpte med och senare avnjöt i solnedgången på vår terrass. MVHs restaurant var inte i klass med resten och att de bara hade basviner på glas var lite av besvikelse.

Ti 26 feb. Wairau Valley - Picton.

Slö morgon med latte i receptionen då deras interna wi-fi inte fungerade. Men latten bjöd de faktiskt på. Lunch och provsmakning på en av de intressantare vingårdarna: Hans Herzog, inflyttad från Schweiz 1994. Massor av olika druvor. En god Merlot-Cabernet blandning som vi köpte två flaskor för att släpa med runt halva jorden hem till Sverige.

- Kör tillbaka till Picton via Havelock. Vägen däremellan, Queen Charlotte Drive, har spektakulära vyer - och vindlande och långsam. I Picton bor vi på ett motell mitt i byn, och som många ställen i NZ finns möjlighet till egen matlagning. Vi köper mikro-mat och äter vår första egentillagade middag på fyra veckor. Vi bunkrar också frukt och vatten m.m. för de kommande dagarnas vandring. På kvällen slänger jag in en andra abstrakt till IAC-konferensen i Kina i september. En första hade jag gjort i Russell.

Govenor's Bay längs Queen Charlotte Drive

On 27 feb. Picton - Mahana loge på Queen Charlotte Track.

Uppstigning redan 6:45. Frukost på rummet. Promenad ner till hamnen och incheckning till båttaxin. Vi lämnar alla souvenirer och min väska (förutom en mindre avtagbar del) på motellet. Båtfirman levererar väskor till övernattningsställen längs vandringsleden så man bara behöver bära dagsransoner - framförallt vatten.

- En timmes båtfärd - under vilken vi ser ett par säl - till Ship Cove där Queen Charlotte Track börjar, en av NZs "Great Walks". En 71-km skylt står där alldeles i början. Var 5:e (oftast) km ser vi hur det räknas neråt mot målet. Fast med diverse avstickare - hotellen ligger t.ex. ngn km iväg - så blir vägen längre. Emellanåt går det rätt brant upp eller ner. Högsta punkten är runt 450 möh. Vädret är fin-fint, med sol men inte för varmt. Det är tät vegetation runt leden, vilket ger skön skugga, men oftast skymmer den fantastiska utsikten. Vattnet har en väldigt vacker blå färg, turkos där det är grundare. Öar, sund och vikar överallt. Man får lite skärgårdskänsla, fast färre, högre och mer skogsklädda öar.

- Vi lunchar på en liten stenstrand vid ett av de få ställen där leden faktiskt kommer helt ner till vattnet. På avstånd såg det ut som sandstrand, men det är iaf mjuka stenar. Skönt

att svalka fötterna lite i havet, som nog är 20 grader varmt. Lunchen är medtagen frukt och en brödbit med överbliven ost från igår kväll. Några roliga fåglar går runt i buskarna. Ett tag hoppas vi det är en riktig kiwi, men näbben ser för kort ut. Det var en weka, och det finns många av dem. Kan vara fräcka och ta saker av folk.

Vackra vyer över Marlborough Sounds

- Halv fem, efter 6:30 effektiv gångtid och 27.7 km, kommer vi lagom mörra och med varierande onda ben, fötter och tår till Mahana Lodge. Blir varmt välkomnade av John och Anne som driver sitt lilla ställe som bara tar upp till fem par. De lagar också middagen som är mycket trevlig med två andra par: amerikanska pensionärer och tyskar ca tio år yngre än oss. Tyska paret är ute på en nio månaders jorden runt-resa! Där ligger vi rejält i lä:-)

To 28 feb. Queen Charlotte Track dag 2: Mahana Lodge - Portage Resort.

Frukostmat framställd i det gemensamma rummet och det är bara att göra i ordning och ta för sig när man vill. Kvart över åtta är vi klara, med tejpade fötter, m.m. och ger oss av igen. Lite kortare sträcka idag, men högre upp. Vid ett ställe finns en avstickare upp till en utsiktspunkt, ca 500 m lång men rätt brant. Lisa hoppar över det, men jag tycker det absolut var värt besväret. Svårt hitta bra rastplatser. Till slut kan vi luncha när bara en fjärdedel av sträckan återstår, men med härlig utsikt. Framme vid det ganska snofsiga hotelley kvart i tre (dyrt, men det enda som fanns - och jag blir så sur när de inte kan bjuda på fri internet när man betalar så mycket. Varför får man oftare fri internet på billiga ställen än dyra!?!). Idag gick vi nog ca 25 km, på sex timmars vandringstid. Lite mörra igen, men stretching hjälper bra. Middagsförätt: områdets berömda "grönläppade" musslor - mycket gott.

Utsikt från högsta punkten längs Queen Charlotte Track, ca 500 möh

Fr 1 mars. Queen Charlotte Track dag 3. Portage resort - Picton

- Åkte med hotellets lilla buss de 700 m, men uppåt, till själva vandringsleden. Börjar gå tio över åtta. Första kilometrarna var brant uppåt och snart följt av brant neråt. Lisas fötter har vid det här laget fått en hel del stryk, så hon har rejält ont men kämpar på. De sista 12 km, av dagens 20.5, är som tur är den enklaste på hela sträckan. Lunch på en rastplats nere

vid vattnet. När vi börjar bli klara kommer det amerikanska paret, som vi åt middag med i Mahana och sedan sett flera gånger, och vi delar det enda bänkbordet med dem. Även det

Det tar på fötterna att gå flera mil om dagen, på grusiga stigar, upp och ner.

tyska paret dyker upp, på cyklar (mountain bikes). Vandringsleden är stängd för cyklar 1/12 - 28/2, men idag, den första mars, har vi sett många cyklister.

- Tio i två är vi framme, efter ca 73 km, mycket upp och ner, men med många magnifika vyer under tre dagar. Dagens gåtid var 4:50. I hålan vid slutet av Queen Charlotte Track, Anakiwa, finns inte en enda bar eller café. Ett skjul säljer dock god latte, men den välförtjänta ölen får vänta. Båten tillbaka till Picton ska inte gå förrän kl fyra. Vi lägger oss i gräset på stranden och slöar/läser. Skönt att byta vandrarkängorna mot gympadojor!

- Samma motell som förut i Picton. De har tvättmaskin och torktumlare (för 4 NZD per körning) och vi tvättar allt vi har i smutsväg. Under tiden sitter vi på den lilla uteplatsen utanför vårt rum och dricker latte, följt av vin och uppdaterar oss på internet. Middag en stor god "sea platter" på en trevlig restaurant vid hamnen.

Lö 2 mars. Tåg Picton - Christchurch

KiwiRails "Coastal Pacific" följer norra delen av Sydöns östra kust. Man ser ofta Stilla havet och runt Kaikura, ungefär halvvägs, även en del sälar som krupit upp på stenar och klippor. Några surfare såg vi också. Kullarna är oftast väldigt torra och man undrar om de en gång varit skogbevuxna. Många fårscockar som alla springer iväg när de hör tåget. En och annan kossa är dock oberörd. Vinodlingar här och var. Tåget i sig inte så fint som vi

trott och latten vi köper ombord är knappt drickbar. Tåget tar fem och en halv timme och det var bekvämt att slippa köra.

- Ingen taxi som möter på stationen, vilket vi blivit lovade och ingår i motellservicen vi betalat. Efter 30 min och tre telefonsamtal dyker en taxi upp. Jag är riktigt sur, men stackars damen på Addington Court Motel gör sitt bästa och lovar hjälpa till på olika sätt. Vi har ju bokat samma hotell och taxiservice om sex dagar! Centrala Christchurch fortfarande under återuppbyggnad efter den stora jordbävningen i februari 2011, så ingen idé att åka dit för middag. Det blir en pub-bar i närheten, hamburgare och öl och rugby på TV igen.

Coastal Pasific tåget längs Sydöns Stilla havskust.

Dagbok Global trip 2013, del 5: 3/3 - 9/3

Sö 3 mars. Christchurch - Dunedin

Frukost på en trevlig café-restaurant några hundra meter från hotellet, med bra internetkontakt. Tidigare på morgonen hade Lisas MacBook helt lagt av - avslagen och ingen reaktion när man tryckte på på-knappen. Lyckades här via lite googling hitta tricket att få liv i Lisas sociala livslinje. Men fullt med folk och de varnade för över en timmes väntetid för "müsli och yoghurt, m.m.", vilket tycks vara en populär frukosträtt i NZ, så det hoppade vi över.

- Plockade upp tredje hyrbilen på NZ på flygplatsen. En Nissan från ett lokal hyrfirma ACE. Inte i toppskick, men bekväm (tacksamt med autoväxel när ratten sitter till höger!). Kör längs kusten söderut. Efter att ha dissat den lilla byn Geraldine så blir det fika i Timaru, ungefär halvvägs till Dunedin. Kanske godaste latten hittills! Stannar till ett kort tag i Oamaru, med fina historiska byggnader. Halkar in på en utställning med foton från Scotts sydpolsexpedition 1911 och fina målningar en konstnär gjort från dessa - mycket fascinerande. Utställningen var i en gammal nationalbanksbyggnad.

- I Moeraki tittar vi på osannolika, stora och runda stenbumlingar som ligger på sandstranden, kanske 30-40 stycken, upp till 4 m i diameter. Sedan äter vi tidig middag på Fleur's Place, en känd fiskrestaurant i en risig träbyggnad vid en kaj. Men mycket god mat och trevlig personal. Förrätt blir färska ostron från Bluff, en berömd lokal specialitet.

Sitter på en av de besynnerliga runda stenbumlingarna på Moerakistranden och begrundar hur de kan ha blivit till.

- Strax före solnedgången når vi Dunedin (gaeliska(?) för Edinburgh - betoning på e; mycket skottskt inflytande), men vi hinner gå en tur i staden. Centrum är en åttasidig plats, Octagon. Järnvägsstationen, byggd av lokal mörk sten, är med rätta mycket berömd.

Må 4 mars. Dunedin - Te Anau

Som oftast lämnar vi motellet strax efter 10, vilket är standard sista utcheckningstid i NZ - enligt vår mening alltför tidigt! Frukostfika på Octagon.

- I blåst och duggregnsväder kör vi "Catlins Tour", längs Sydöns sydöstra hörn. Kör ut till Nugget point och går de 900 m bort till fyrhuset. Imponerande klippor - vi är högt över vattnet och mäktiga vågor, men vi ser inte mycket av alla djur de skriver om. En och annan säl och mås. Detsamma gäller på andra ställen vi stannar, och specifikt inga delfiner eller pingviner. Men vyerna är spektakulära och vågornas kraft här och var enorma och nästan skrämmande. Allra häftigast var det vid en campingplats - i sig mysig med tältplatser bland vassruggar - vid Curio Bay, inte lång från Sydöns allra sydligaste punkt, Slope Point på 46°40'S 169°00'E. Så långt söderut kom vi på denna "low and slow orbit" (ISS når 51.6°).

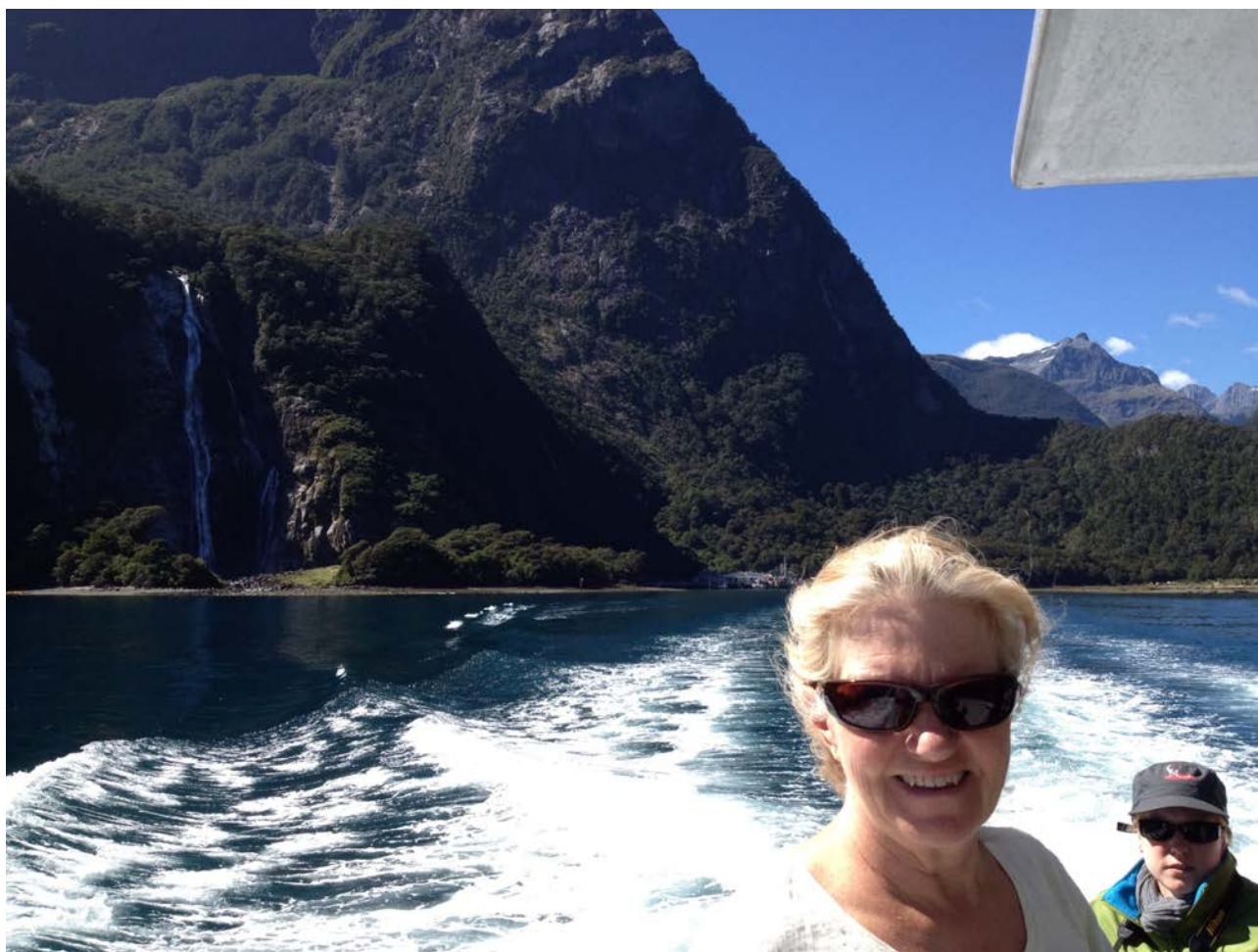
Vågorna sprutar högt när de slår i berget vid Curio Bay

- I Invercargill, NZ sydligaste stad, ramlar vi in på världens sydligaste Starbucks och får dagens andra latte. Ytterligare ett par timmars körning längs vackra vägar via Riverton och Tutapere tar oss till Te Anau vid sydänden av sjön med samma namn. Här, där Fjordlands tar vid åt väster, har vi bestämt att stanna två nätter. Vi har kört 80 mil sedan Christchurch - och det är inga motorvägar!

Ti 5 mars. Milford Sound.

Vi bor på ett motell, men har en liten lägenhet. Stort sovrum, stort "allrum" med kök och balkong med utsikt över sjön och berg. Frukost på rummet. Strålande väder. Tankar bilen, tankar latte till oss själva och börjar köra den berömda Milford Road. 120 km som enligt alla broschyrer kan ta 2.5 tim. Men vägen är bra och ganska gles trafik. I körtid blir det bara 1:40. Då har vi ändå fått vänta fem min på grönt ljus vid den 1219 m långa Homer Tunnel. Tunneln byggdes 1953 och innan dess fanns ingen bilväg till Milford Sound. Bergsmassivet den går igenom är verkligen mäktigt. På vägen stannade vi vid Mirror Lake och Lake Gunn och fick fina foton med bergen speglade i vattnet. En tio minuters promenad tog oss till The Chasm, en mindre vattenravin men en av de s.k. "måsten" att se. Däremot är vi väldigt glada att vi ganska spontant på platsen beslöt oss för att ta en av båtturena i fjorden. Det var magnifikt!

- Milford Sound är en fjord, trots namnet, d.s.v. utgrävd för tusentals år sedan av glaciärer. Bergen reser sig mäktiga runt vattnet - Mitre Peak, 1682 m hög, lär vara en av de högsta bergen i världen rakt upp ur havet. Vattenfall som kastar sig ner. Stirling Falls är 155 m och kapten tog båten så nära att vattnet fök in ordentligt på oss. Ett par gånger gick båten så nära att man nästan kunde ta på berget, bl.a. på ett ställe där man såg koppar i berget. Andra ställen var där sälar låg och solade sig. Fjorden är den nordligaste av NZs 14 fjordar, och inloppet så väl dolt att det dröjde länge innan den upptäcktes. 16 km lång, tog båtturen två timmar och med en utmärkt guide-kapten var turen väl värd sina 82NZD.

Båtturen i fjorden Milford Sound var magnifik, bland höga berg, branta klippor, vattenfall och sälar.

- På tillbakavägen stannade vi vid högsta passet, The Divide (531 möh) och gick vandringssturen upp till Key Summit (ca 950 möh). Fin utsikt och ett ovanligt litet myrmarksområde där uppe. Tog oss två timmar.
- Vi åt middag i vår lilla "lägenhet" och drack Raupo Pinot Noir-vinet vi hade köpt på Seresin Estate i Marlborough. Det var gott, men inte prisvärt. Fick sms från Malin som meddelade att hon ankommit Sydafrika med sina vänner och allt väl. Just nu är familjen utspridd över fyra världsdelar!

On 6 mars. Te Anau - Wanaka

Kör till Queenstown vid Lake Wakatipu. Queenstown verkar vara ett backpacker-Mecca och erbjuder massor av äventyrsaktiviteter. Gemytligt litet center, försäljare vid liten park/torg vid vattnet som säljer egentillverkade saker. Lisa köper ett par enklare, men originella, örhängen efter att ha tittat på några finare och riktigt dyra i flera av juvelerarbutikerna på huvudgatan. På sista flyget tappade hon ett av sina fina örhängen och i morse glömde hon det andra på motellet. Hon behövde något för att hindra hålen att växa igen.

I Queenstown vid Lake Wakatipu såg vi den enda kiwi-fågeln i Nya Zeeland.

- Kör vidare på fin väg med vacker utsikt. Vägen går över ett ganska högt pass, väl över trädgränsen men bergen är inte kala utan täckta av det kraftiga gul-gröna gräset, som vi sett så mycket av och som vi tror kallas tussock. I Wanaka har vi tänkt att stanna två nätter, men någon slags marknad i helgen gör det svårt att hitta rum. Men för en natt får vi ett motellrum med härlig utsikt över sjön Lake Wanaka och bergen på andra sidan. Vi går en timmes promenad längs sjöstranden och tillbaka via en mindre park där jag blir överraskad av att se frisbeegolfbana.

To 7 mars. Wanaka - Fox Glacier

Efter den obligatoriska morgonlatten, på ett café med många andra trampar-turister, kör vi upp mot Mount Aspiring nationalpark. Lisa gillar speciellt namnet på parken, men själva berget Aspiring ser vi nog aldrig. En lång, dålig grusväg, där det ibland känns som om bilen kommer att skaka sönder. Sista 4-5 km korsar vägen åtta "fords", d.v.s. vattendrag. En varningsskylt talar om att man kan bli fast om man kört in och regn kommer, men väderutsikterna är goda.

- Vi vandrar Rob Roy Valley Walk, ca 5 km lång, 350 m stigning, upp till en utsiktsplats mot en mäktig bergvägg över vilken en glaciär slutar. Tre timmar tor, inklusive 20 min matrast uppe vid utsikten samt ett par kortare stopp. När vi ska åka tillbaka frågar ett ungt tyskt par om de möjligen kan få lift med oss. De hade inte vågat köra förbi varningsskylten vid första forden, men ångrar sig nu och hopas slippa gå ytterligare, hela långa vägen tillbaka. Vi är

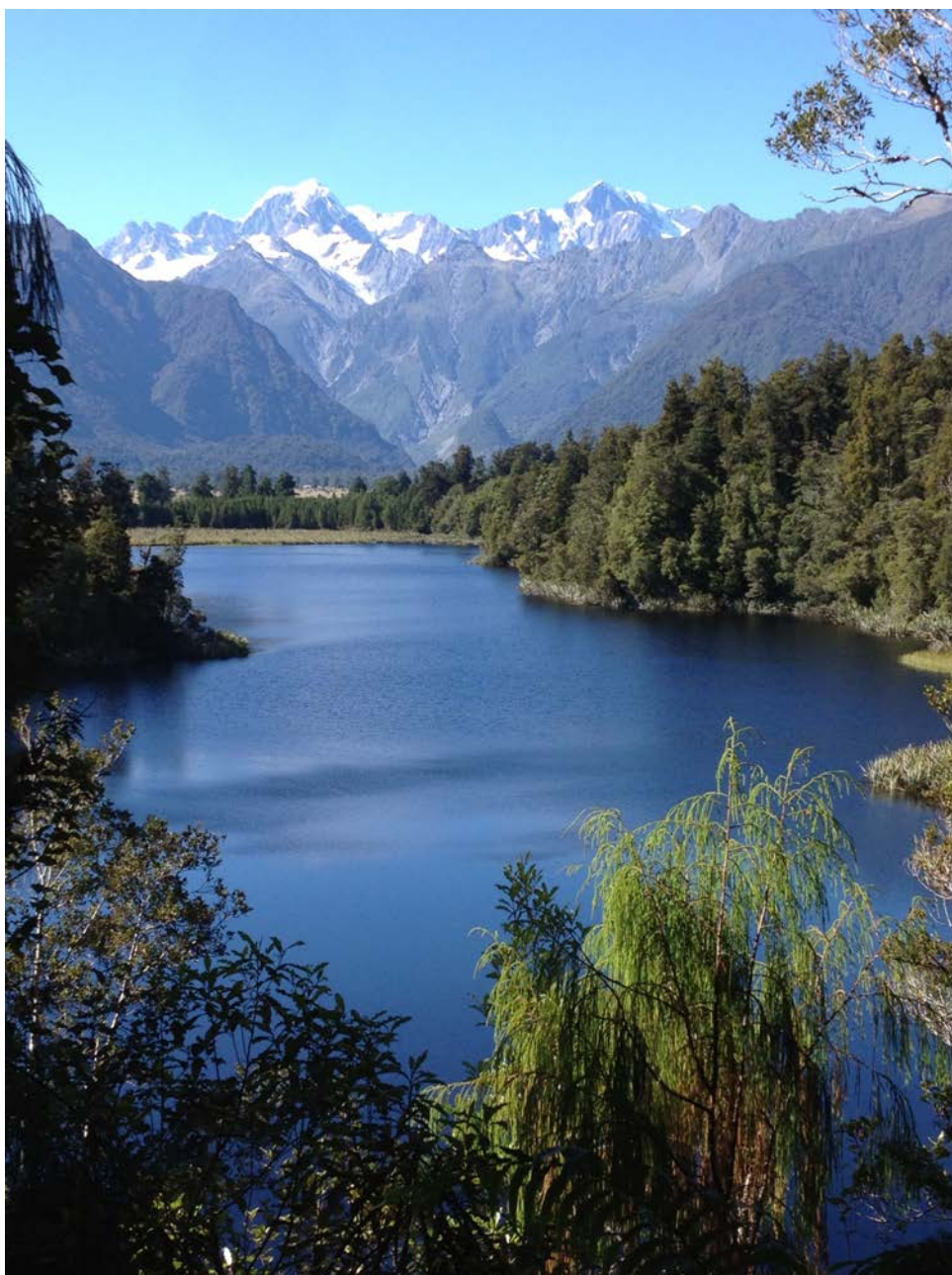
Uppe vid utsiktsplatsen mot änden av Rob Roys glaciär.

så klart barmhärtiga och tar med dem. De har dessutom samma problem som vi: hade tänkt stanna två nätter i Wanaka - men inga rum. Senare stöter vi på dem på i-Site (den halvkommersiella turistinformationen) där de liksom vi söker rum. Efter diskussion (över en latte, så klart), har vi bestämt att fortsätta och nog försöka ta oss hela vägen över till västkusten och Fox Glacier. Det är visserligen 28 mil och kartan säger 5.5 timmar, men vi har lärt oss att NZ-tider är mycket generösa. På i-Site säger damen att vi kan räkna med 3.5 tim. När Lisa frågar hur lång tid om vi kör för fort då, så har hon absolut ingen humor utan talar bara om hur dyra fortkörningsböterna är. Men vi har inte sett en enda trafikpolis på hela Sydön, så vi drar på. Lisa kör på tre timmar, och då gör vi ändå ett par korta stopp

för att njuta av utsikten över Lake Hawea, Lake Wanaka och vattenfallet Thunder Creek. Vid ett tillfälle stannar bilmotorn av sig själv under gång. Vi blir lite oroliga, men några ytterligare problem har vi inte med vår Nissan.

Fr 8 mars. Fox Glacier

Strålande väder, igen. Vi har verkligen tur med vädret. Efter en lugn morgon, då vi inte behöver checka ut ur hotellet, kör vi en kort bit utanför byn ("hålan", township, inte mer än två gator och ett 50-tal hus, en stor andel av dem motell) till Lake Matheson. En fin promenad runt sjön bjuder på magnifika vyer mot Nya Zeelands högsta berg: Mount Cook (3754 möh) och Mount Tasman (3498 möh). Fiket vid P-platsen bjuder på mer fin vy, sol,

Mount Cook t.h. och Mount Tasman t.v. med Lake Matheson i förgrunden.

latte och en god, inte helt onyttig, kaka som blev Lisas favorit. Vi blev tvungna att åka hit igen på eftermiddagen. Däremellan hann vi med att gå upp till änden av Foxglaciären. Det var bara några km att köra och någon km att gå. Detta är slutet på ett system av fyra stora glaciärer som faller 2600 m och slutar bara 300 möh, i regnskog. Ovanligt är också att den

de senaste 25 åren inte blivit kortare, utan faktiskt växt. Från glaciären kör vi ner till stranden, bara två mil bort: Gillespies Beach. Här, liksom på många andra ställen i området, hade de en gång haft guldrush. Stranden var täckt av mjuka, flata, fina och vackra stenar, knytnävsstora och mindre. Lisa blev förälskad i dem och plockade med så många hon tyckte vi vågar släpa med hem på alla flygen: sex, sju stycken tror jag.

- Vi utnyttjade motellets gratis tvättmaskin och åt för tredje dagen i rad (5:e totalt på NZ) middag på vårt rum. Sedan gick vi på "Saloonen", där de igår spelat musik och varit livat, men tyvärr mindre så idag, trots att det var fredagskväll. Vinet var mindre gott, men ölet desto bättre. Och ännu en rugbymatch på TV:-)

Lö 9 mars. Fox Glacier - Christchurch

Sjutton mil att köra längs kusten på f.m. Emellanåt krokigt igen, och här och var i dalar ligger morgondimman kvar. Trots att det är riksväg 6, stora vägen längs västkusten, så är många av broarna över floderna som rinner ner från bergen enkelfiliga. Något vi förvånats mycket över i NZ, men vant oss vid.

En av de många enkelfiliga broarna; här i dimman i en av dalgångarna ut mot västkusten.

Vid Greymouth lämnar vi tillbaka bilen, körd 220 mil av oss. Hyrfirman ACE var inte lätt att hitta och ingen förklaring hade vi fått när vi hämtade bilen i Christchurch. "Greymouth is so small you'll miss it if you blink. No problem", var allt. Visst! På järnvägsstationen fick vi veta att ACE låg en bra bit bort; faktiskt del av ett hotell utan ACE-skylt t.o.m. Som tur var kunde de ge oss skjuts tillbaka till stationen.

- Tågfärden över Södra Alperna var spektakulär. Upp genom dalgångar, förbi sjöar och genom en ganska lång tunnel som när den blev klar (ca 1923) var längst i Brittiska

samväldet. Ett kort stopp i Arthurs pass och ner längs en flod med många viadukter och småtunnlar. Än en gång hade vi tur med vädret också.

- På stationen i Christchurch strulade taxibolaget BlueStar igen, men vi slapp iaf vänta som sist då vi kunde ta en chaffis som stod med skylt för några andra. Men när han kollade på radion sa de att han skulle möta Fuglesang?!

- Sista middagen på NZ ville vi gå på en schysst restaurant, men det var inte lätt i Christchurch en lördagskväll. Efter att ha ringt fyra ställen började vi ge upp hoppet, men på Strawberry Fare kunde de ge oss bord kl 20:30. Vi gick de 4-5 km dit, delvis genom Christchurchs berömda botaniska trädgård. Smaskig köttbit! Tillbaka hoppade vi in i en taxi, som vi trodde stoppade för oss. Men den vänliga äldre chaffis-damen som körde hade bara stannat för rött och blev lite paff. Men hon körde oss ändå snällt till motellet.

Dagbok Global trip 2013, del 5: 3/3 - 9/3

Sö 3 mars. Christchurch - Dunedin

Frukost på en trevlig café-restaurant några hundra meter från hotellet, med bra internetkontakt. Tidigare på morgonen hade Lisas MacBook helt lagt av - avslagen och ingen reaktion när man tryckte på på-knappen. Lyckades här via lite googling hitta tricket att få liv i Lisas sociala livslinje. Men fullt med folk och de varnade för över en timmes väntetid för "müsli och yoghurt, m.m.", vilket tycks vara en populär frukosträtt i NZ, så det hoppade vi över.

- Plockade upp tredje hyrbilen på NZ på flygplatsen. En Nissan från ett lokal hyrfirma ACE. Inte i toppskick, men bekväm (tacksamt med autoväxel när ratten sitter till höger!). Kör längs kusten söderut. Efter att ha dissat den lilla byn Geraldine så blir det fika i Timaru, ungefär halvvägs till Dunedin. Kanske godaste latten hittills! Stannar till ett kort tag i Oamaru, med fina historiska byggnader. Halkar in på en utställning med foton från Scotts sydpolsexpedition 1911 och fina målningar en konstnär gjort från dessa - mycket fascinerande. Utställningen var i en gammal nationalbanksbyggnad.

- I Moeraki tittar vi på osannolika, stora och runda stenbumlingar som ligger på sandstranden, kanske 30-40 stycken, upp till 4 m i diameter. Sedan äter vi tidig middag på Fleur's Place, en känd fiskrestaurant i en risig träbyggnad vid en kaj. Men mycket god mat och trevlig personal. Förrätt blir färska ostron från Bluff, en berömd lokal specialitet.

Sitter på en av de besynnerliga runda stenbumlingarna på Moerakistranden och begrundar hur de kan ha blivit till.

- Strax före solnedgången når vi Dunedin (gaeliska(?) för Edinburgh - betoning på e; mycket skottskt inflytande), men vi hinner gå en tur i staden. Centrum är en åttasidig plats, Octagon. Järnvägsstationen, byggd av lokal mörk sten, är med rätta mycket berömd.

Må 4 mars. Dunedin - Te Anau

Som oftast lämnar vi motellet strax efter 10, vilket är standard sista utcheckningstid i NZ - enligt vår mening alltför tidigt! Frukostfika på Octagon.

- I blåst och duggregnsväder kör vi "Catlins Tour", längs Sydöns sydöstra hörn. Kör ut till Nugget point och går de 900 m bort till fyrhuset. Imponerande klippor - vi är högt över vattnet och mäktiga vågor, men vi ser inte mycket av alla djur de skriver om. En och annan säl och mås. Detsamma gäller på andra ställen vi stannar, och specifikt inga delfiner eller pingviner. Men vyerna är spektakulära och vågornas kraft här och var enorma och nästan skrämmande. Allra häftigast var det vid en campingplats - i sig mysig med tältplatser bland vassruggar - vid Curio Bay, inte lång från Sydöns allra sydligaste punkt, Slope Point på 46°40'S 169°00'E. Så långt söderut kom vi på denna "low and slow orbit" (ISS når 51.6°).

Vågarna sprutar högt när de slår i berget vid Curio Bay

- I Invercargill, NZ sydligaste stad, ramlar vi in på världens sydligaste Starbucks och får dagens andra latte. Ytterligare ett par timmars körning längs vackra vägar via Riverton och Tutapere tar oss till Te Anau vid sydänden av sjön med samma namn. Här, där Fjordlands tar vid åt väster, har vi bestämt att stanna två nätter. Vi har kört 80 mil sedan Christchurch - och det är inga motorvägar!

Ti 5 mars. Milford Sound.

Vi bor på ett motell, men har en liten lägenhet. Stort sovrum, stort "allrum" med kök och balkong med utsikt över sjön och berg. Frukost på rummet. Strålande väder. Tankar bilen, tankar latte till oss själva och börjar köra den berömda Milford Road. 120 km som enligt alla broschyrer kan ta 2.5 tim. Men vägen är bra och ganska gles trafik. I körtid blir det bara 1:40. Då har vi ändå fått vänta fem min på grönt ljus vid den 1219 m långa Homer Tunnel. Tunneln byggdes 1953 och innan dess fanns ingen bilväg till Milford Sound.

Bergsmassivet den går igenom är verkligen mäktigt. På vägen stannade vi vid Mirror Lake och Lake Gunn och fick fina foton med bergen speglade i vattnet. En tio minuters promenad tog oss till The Chasm, en mindre vattenravin men en av de s.k. "måsten" att se. Däremot är vi väldigt glada att vi ganska spontant på platsen beslöt oss för att ta en av båtturena i fjorden. Det var magnifikt!

- Milford Sound är en fjord, trots namnet, d.s.v. utgrävd för tusentals år sedan av glaciärer. Bergen reser sig mäktiga runt vattnet - Mitre Peak, 1682 m hög, lär vara en av de högsta bergen i världen rakt upp ur havet. Vattenfall som kastar sig ner. Stirling Falls är 155 m och kapten tog båten så nära att vattnet fök in ordentligt på oss. Ett par gånger gick båten så nära att man nästan kunde ta på berget, bl.a. på ett ställe där man såg koppar i berget. Andra ställen var där sälar låg och solade sig. Fjorden är den nordligaste av NZs 14 fjordar, och inloppet så väl dolt att det dröjde länge innan den upptäcktes. 16 km lång, tog båtturen två timmar och med en utmärkt guide-kapten var turen väl värd sina 82NZD.

Båtturen i fjorden Milford Sound var magnifik, bland höga berg, branta klippor, vattenfall och sälar.

- På tillbakavägen stannade vi vid högsta passet, The Divide (531 möh) och gick vandringssturen upp till Key Summit (ca 950 möh). Fin utsikt och ett ovanligt litet myrmarksområde där uppe. Tog oss två timmar.

- Vi åt middag i vår lilla "lägenhet" och drack Raupo Pinot Noir-vinet vi hade köpt på Seresin Estate i Marlborough. Det var gott, men inte prisvärt. Fick sms från Malin som meddelade att hon ankommit Sydafrika med sina vänner och allt väl. Just nu är familjen utspridd över fyra världsdelar!

On 6 mars. Te Anau - Wanaka

Kör till Queenstown vid Lake Wakatipu. Queenstown verkar vara ett backpacker-Mecca och erbjuder massor av äventyrsaktiviteter. Gemytligt litet center, försäljare vid liten park/torg vid vattnet som säljer egentillverkade saker. Lisa köper ett par enklare, men originella, örhängen efter att ha tittat på några finare och riktigt dyra i flera av juvelerarbutikerna på huvudgatan. På sista flyget tappade hon ett av sina fina örhängen och i morse glömde hon det andra på motellet. Hon behövde något för att hindra hålen att växa igen.

I Queenstown vid Lake Wakatipu såg vi den enda kiwi-fågeln i Nya Zeeland.

- Kör vidare på fin väg med vacker utsikt. Vägen går över ett ganska högt pass, väl över trädgränsen men bergen är inte kala utan täckta av det kraftiga gul-gröna gräset, som vi sett så mycket av och som vi tror kallas tussock. I Wanaka har vi tänkt att stanna två nätter, men någon slags marknad i helgen gör det svårt att hitta rum. Men för en natt får vi ett motellrum med härlig utsikt över sjön Lake Wanaka och bergen på andra sidan. Vi går en timmes promenad längs sjöstranden och tillbaka via en mindre park där jag blir överraskad av att se frisbeegolfbana.

To 7 mars. Wanaka - Fox Glacier

Efter den obligatoriska morgonlatten, på ett café med många andra trampar-turister, kör vi upp mot Mount Aspiring nationalpark. Lisa gillar speciellt namnet på parken, men själva berget Aspiring ser vi nog aldrig. En lång, dålig grusväg, där det ibland känns som om bilen kommer att skaka sönder. Sista 4-5 km korsar vägen åtta "fords", d.v.s. vattendrag. En varningsskylt talar om att man kan bli fast om man kört in och regn kommer, men väderutsikterna är goda.

- Vi vandrar Rob Roy Valley Walk, ca 5 km lång, 350 m stigning, upp till en utsiktsplats mot en mäktig bergvägg över vilken en glaciär slutar. Tre timmar tor, inklusive 20 min matrast uppe vid utsikten samt ett par kortare stopp. När vi ska åka tillbaka frågar ett ungt tyskt par om de möjligen kan få lift med oss. De hade inte vågat köra förbi varningsskylten vid första forden, men ångrar sig nu och hopas slippa gå ytterligare, hela långa vägen tillbaka. Vi är

Uppe vid utsiktsplatsen mot änden av Rob Roys glaciär.

så klart barmhärtiga och tar med dem. De har dessutom samma problem som vi: hade tänkt stanna två nätter i Wanaka - men inga rum. Senare stöter vi på dem på i-Site (den halvkommersiella turistinformationen) där de liksom vi söker rum. Efter diskussion (över en latte, så klart), har vi bestämt att fortsätta och nog försöka ta oss hela vägen över till västkusten och Fox Glacier. Det är visserligen 28 mil och kartan säger 5.5 timmar, men vi har lärt oss att NZ-tider är mycket generösa. På i-Site säger damen att vi kan räkna med 3.5 tim. När Lisa frågar hur lång tid om vi kör för fort då, så har hon absolut ingen humor utan talar bara om hur dyra fortkörningsböterna är. Men vi har inte sett en enda trafikpolis på hela Sydön, så vi drar på. Lisa kör på tre timmar, och då gör vi ändå ett par korta stopp

för att njuta av utsikten över Lake Hawea, Lake Wanaka och vattenfallet Thunder Creek. Vid ett tillfälle stannar bilmotorn av sig själv under gång. Vi blir lite oroliga, men några ytterligare problem har vi inte med vår Nissan.

Fr 8 mars. Fox Glacier

Strålande väder, igen. Vi har verkligen tur med vädret. Efter en lugn morgon, då vi inte behöver checka ut ur hotellet, kör vi en kort bit utanför byn ("hålan", township, inte mer än två gator och ett 50-tal hus, en stor andel av dem motell) till Lake Matheson. En fin promenad runt sjön bjuder på magnifika vyer mot Nya Zeelands högsta berg: Mount Cook (3754 möh) och Mount Tasman (3498 möh). Fiket vid P-platsen bjuder på mer fin vy, sol,

Mount Cook t.h. och Mount Tasman t.v. med Lake Matheson i förgrunden.

latte och en god, inte helt onyttig, kaka som blev Lisas favorit. Vi blev tvungna att åka hit igen på eftermiddagen. Däremellan hann vi med att gå upp till änden av Foxglaciären. Det var bara några km att köra och någon km att gå. Detta är slutet på ett system av fyra stora glaciärer som faller 2600 m och slutar bara 300 möh, i regnskog. Ovanligt är också att den

de senaste 25 åren inte blivit kortare, utan faktiskt växt. Från glaciären kör vi ner till stranden, bara två mil bort: Gillespies Beach. Här, liksom på många andra ställen i området, hade de en gång haft guldrush. Stranden var täckt av mjuka, flata, fina och vackra stenar, knytnävsstora och mindre. Lisa blev förälskad i dem och plockade med så många hon tyckte vi vågar släpa med hem på alla flygen: sex, sju stycken tror jag.

- Vi utnyttjade motellets gratis tvättmaskin och åt för tredje dagen i rad (5:e totalt på NZ) middag på vårt rum. Sedan gick vi på "Saloonen", där de igår spelat musik och varit livat, men tyvärr mindre så idag, trots att det var fredagskväll. Vinet var mindre gott, men ölet desto bättre. Och ännu en rugbymatch på TV:-)

Lö 9 mars. Fox Glacier - Christchurch

Sjutton mil att köra längs kusten på f.m. Emellanåt krokigt igen, och här och var i dalar ligger morgondimman kvar. Trots att det är riksväg 6, stora vägen längs västkusten, så är många av broarna över floderna som rinner ner från bergen enkelfiliga. Något vi förvånats mycket över i NZ, men vant oss vid.

En av de många enkelfiliga broarna; här i dimman i en av dalgångarna ut mot västkusten.

Vid Greymouth lämnar vi tillbaka bilen, körd 220 mil av oss. Hyrfirman ACE var inte lätt att hitta och ingen förklaring hade vi fått när vi hämtade bilen i Christchurch. "Greymouth is so small you'll miss it if you blink. No problem", var allt. Visst! På järnvägsstationen fick vi veta att ACE låg en bra bit bort; faktiskt del av ett hotell utan ACE-skylt t.o.m. Som tur var kunde de ge oss skjuts tillbaka till stationen.

- Tågfärden över Södra Alperna var spektakulär. Upp genom dalgångar, förbi sjöar och genom en ganska lång tunnel som när den blev klar (ca 1923) var längst i Brittiska

samväldet. Ett kort stopp i Arthurs pass och ner längs en flod med många viadukter och småtunnlar. Än en gång hade vi tur med vädret också.

- På stationen i Christchurch strulade taxibolaget BlueStar igen, men vi slapp iaf vänta som sist då vi kunde ta en chaffis som stod med skylt för några andra. Men när han kollade på radion sa de att han skulle möta Fuglesang?!

- Sista middagen på NZ ville vi gå på en schysst restaurant, men det var inte lätt i Christchurch en lördagskväll. Efter att ha ringt fyra ställen började vi ge upp hoppet, men på Strawberry Fare kunde de ge oss bord kl 20:30. Vi gick de 4-5 km dit, delvis genom Christchurchs berömda botaniska trädgård. Smaskig köttbit! Tillbaka hoppade vi in i en taxi, som vi trodde stoppade för oss. Men den vänliga äldre chaffis-damen som körde hade bara stannat för rött och blev lite paff. Men hon körde oss ändå snällt till motellet.